

μέ καλό μάτι αὐτήν τὴν καινοτομίαν, ἢ ὅποια ἐδίδεν εἰς τοὺς αὐλικούς τευ τὴν εὐκαιρίαν νὰ παίζουσι ὑπέρογκα ποσά. Κάποτε μάλιστα, διὰ ν' ἀποδοκιμάσῃ πλαγίως τοὺς παίκτας, εἰς μίαν ἵπποδρομίαν, ὅπου ἐτέθησαν στοιχίματα ἑκατοντάδων χιλιάδων, αὐτὸς ἐστοιχημάτισε . . . μόνον ἓνα σκυῶν. Ἡ βασιλικὴ ἀποδοκιμασία ἐννύθη καὶ ἐκ-

Ἡ σπασθὴ τὴν χεῖρα, τὴν ὅποιαν τῷ ἔπεινε ἡ Λύττις Μεγαλειότης . . . (Σελ. 161, στ. β')

νά δεισυνῶθῃ πρὸς τὸν πύργον Μπαγκατῆλ.

Ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε κτισθῆ ὑπὸ παρὰδύου περιστάσεις, μαρτυρούσας τὴν μακίαν τῶν στοιχημάτων ποὺ ἦσαν τῆς μόδας ἐκείνων τῶν καιρῶν.

Ὁ κόμης Ἄρτουᾶ εἶχε εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἓν οἰκόπεδον. Ἔσται χημάτισε λοιπὸν μετὰ τὴν Βασιλισσαν χιλίας λίβρας, οἱ ὅα ἐκίτευ ἐκεῖ ἓνα παλάτι ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων.

Ἐβαλεν ἀνεκασίους ἐργάτας, οἱ ὅποιοι ἐργάζοντο νυκθήμερον. Κ' ἐπειδὴ ἔλειπαν τὰ ὕλικα, περιπολοῖαι ἐλβετῶν σωματοφυλάκων ἐπιαναν εἰς τοὺς δρόμους ὅσα κάρρα εὗρισκαν φορτωμένα μετὰ ἀγκωνάρια, ἀσβέστην, τουβλάκτλ. Ἐἴνε ἀληθές, οἱ τὰ κατασχέσιμα ἐπληρώνοντο ὁ λαὸς ὅμως εἶχε γίνῃ ἀνάστατος διὰ τὴν αὐθαίρεσίαν.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἑξ ἑβδομάδων, ὁ κόμης εἶδε μίαν λαμπρὴν ἐορτὴν πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσης εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν. Ὁ Μπόμπης ἤξευρε τὴν ἱστορίαν καὶ διὰ τοῦτο ἐχαίρειτο πολὺ ποῦ θὰ ἔβλεπεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο παλάτι.

Ἐφθασαν μετ' ὀλίγων. Ἡ ἀμαξα τοῦ κ. Λωζὲν διήλθε τὴν καγγελοῦσαν τοῦ πύργου καὶ τὸν ἀπέβησε εἰς τὸν κήπον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Ὁ μικρὸς τζόκευ εἶχε μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ὁ κύριός του τὸν ἐφώνασε.

— Κατέβα, τῷ εἶπε, καὶ ἀκολούθει με.

Περιχαρὴς ὁ Μπόμπης ἠκολούθησε τὸν κύριόν του εἰς μίαν ἐκτεταμένην πρασιάν, ὅπου εἶδε λαμπρὴν ὁμήγουριν κυριῶν καὶ κυριῶν.

Ἐκείνων τῶν καιρῶν, ὁ ἐξωφρενισμὸς τῶν συρμῶν ἦτο ἐφ' ἀμύλλας πρὸς τὸν ἐξωφρενισμὸν τῶν ἰδεῶν. Εἰμποροῦλεν νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἦτο ἢ τρέλλα. Ὁ Μπόμπης ἐκτύπησε μ' ἐμπλήξιν τοὺς μεγαλοπρεπῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγκαταλείψῃ τὴν κομψὴν αὐλικὴν στολήν, διὰ νὰ περιβληθῶν τὸ ἀγγλικὸν φράκον. Τὸ φράκον αὐτὸ ἦτο ἀπὸ κόκκινῃν τσάχαν μετὰ μεγάλα κομβία ἀπὸ χαλκῶν ἐπιχρυσῶν.

Αἱ κυριαὶ πάλιν ἐφορεῖσαν μᾶλλον

ἀπλὰ καὶ κομψὰ φορέματα. Ἄλλ' ἢ τρέλλα τῆς ἐποχῆς ἐξιδηλοῦτο εἰς τὰς κομώσεις των. Ἦσαν τόσο ὑψηλαί, τεράστιαι, ὥστε ὑπερβόησαν νόθαιρσον τὰ καθίσματα τῶν ἀμαξῶν, διαφρασετικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρέσονται!

Ἡ κυρία Ματιγιῶν, π. χ., εἶχε κεντισθῆ ἂ λὰ ζαρτυνιέρ. Περιέβαλε δηλαδὴ τὴν κότσον τῆς μ' ἐν μαυροκόκκινον ὄφρασμα, εἰς τὰς πιυχὰς τοῦ ὅποιου ὁ διάκονος κλητικῆς Λεονάρ εἶχεν ἐμπήξῃ ἀγκωνάρια, καρτότα καὶ ραπανάνικ. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ αἱ ἄλλαι κυριαὶ ἐλεγαν μετὰ περιπάθειαν:

— Ἄχ, τί ὄρατο ποῦ εἶνε! . . . Ἐχουν τόσον ἀπλότητα αὐτὰ τὰ λαχανικα! . . . Ὀρισμένως εἶνε φυσικώτερα ἀπὸ τὰ ἀνθη!

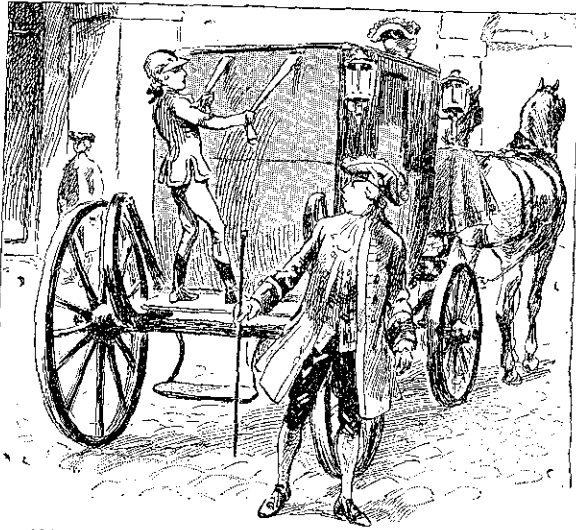
Ὅπως αἱ ἐνδυμασίαι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅπως ὅλα τὰλλα πράγματα, αὐτῶ κ' οἱ διασκεδάσεις τῆς ὀριστοκρατίας ἦσαν ἐξωφρενικαί. Τὰ τρέλλοτερα, τὰ παραδοξώτερα στοιχίματα ἦσαν τῆς μόδας, ὁ δὲ Μπόμπης προσέβλεπεν, ὅτι ὁ κόμης Ἄρτουᾶ δὲν εἶχε συγκαλέσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του τὴν ἐλλεικτὴν ἐκείνην ὁμήγουριν, παρὰ διὰ νὰ τῆς προσφέρῃ κἄτι ἐκτακτον, πρωτοφανές.

Καὶ δὲν ἀργητε νὰ τὸ ἰθῆ.

Ἐνας ἵππεὺς παρουσιάσεται ἔξοφρα εἰς τὸν κήπον καὶ καλπάζει χειροκροτούμενος ἀπὸ ὅλους τοῦ θιατῆ.

Ὁ Μπόμπης ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν μαρκήσιον Κονφλάν, τὸν ὅποιον εἶχε νικήσῃ εἰς τὸ Σαμπλόν.

Ὁ στρατιωτικὸς αὐτὸς ἦτο ἓνας ἰδι-

Ἡ ἀμαξα ἐξεκίνησε μετὰ τὸν Μπόμπην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γκριμῶ. (Σελ. 166 στ. α')

ὁρμηλὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν ἔκαρνεν ὅ,τι ἔκαρναν ὅλοι. Ἦτο π. χ. ὁ μόνος ἐκείνων τῆν ἐποχῆν, ποῦ εἶχε κοντὰ καὶ ἀπευδράσιστα μαλλιά κ' ἐτόλμοῦσε νὰ παρουσιάσεται ἔτσι εἰς τὴν αὐλήν. Καθημερινῶς ἐφεύρισκε κἄτι νέον, καινότερον, σήμερον δὲ ἀκριβῶς εἶχε στοιχηματίσῃ, ὅτι θὰ ἔκαμεν δύο λεύγας ἐπι-

πος, τρέχων πάντοτε μετὰ τὸν καὶ κρατῶν εἰς τὸ χεῖρι του ἓνα ποτήρι γεμάτον κρασί.

Ὁ Μπόμπης, πρὸς τὸν ὅποιον ἐξήγγησαν τὸ στοιχίμα, ἐμαίειδον περ φρονητικῶς. Δι' ἓνα ἄνδρα, καὶ μάλιστα εὐπατρίτην, τοῦ ἐφάνη ὡς παιδορωιδίς.

Ἄλλ' ἰδοῦ, τὴν φέρουν μίαν φιάλην καὶ ἓνα ποτήρι κρυστάλλινον. Ὁ ἵππεὺς λαμβάνει τὸ ποτήρι καὶ ἡ ὄραία κυρία Γκραμῶν τοῦ τὸ γεμίζει ὡς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος προσπαθεῖ νὰ κατευνασῇ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἵππου του.

Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Ὁ κόμης Ἄρτουᾶ δίδει τὸ σύνθημα, κινῶν τὸ μανδρῆλί του, καὶ ὁ ὄθειματικὸς ἐκκινεῖ μετὰ ρυθμικὸν κρηποδισμόν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τῆς πρασιᾶς.

Μετ' ἔτι χεῖρα τεταμένην, κρατεῖ ὑψηλὰ τὸ γεμάτον ποτήρι καὶ μετὰ μεγάλην δεξιότητητα παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ ἵππου του, τοῦ ὅποιου ρυθμίζει τὸ βῆμα διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς.

Τρεῖς φορές διήλθε πρὸ τοῦ περιστελλίου, ὅπου ἦσαν συνηθραϊμένοι οἱ θιατῆ, οἱ ὅποιοι τὸν ἐχειροκρότουσαν. Εἰς τὸν τέταρτον γύρον ἐσταμάτησεν ἡρέμα, καὶ ἀμέσως προετέραξεν οἱ κρῖται διὰ νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι τὸ ποτήρι ἦτο γεμάτον καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς κούρας δὲν εἶχε χυθῆ οὔτε σταγὼν.

Τὴν φορὴν αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Κονφλάν ἐκέρδιε τὸ στοιχίμα του καὶ ὅλοι τὸν ἐπερικύκλωσαν διὰ νὰ τὸν συχαροῦν.

Ἄλλ' ὁ Μπόμπης θὰ ἐδοκίμαζε καὶ ἄλλας ἀκόμη ἐκπλήξεις. . .

Ἡγεμονικὸς ἀκροβάτης

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὁ ἄθλος τοῦ κ. Κονφλάν, ὁ κόμης Ἄρτουᾶ παρεκάλεσε τοὺς προσκεκλημένους του νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς ἓνα πορτοκαλλεῶνα ὁ ὅποιος εὕρισκετο εἰς τὴν δεξιᾶν πτέρυγαν τοῦ πύργου. Ὅταν, κατόπιν τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πορτοκαλλεῶνα καὶ ὁ Μπόμπης, εἶδεν ἓνα σχοινὶ τεντωμένον εἰς πασσαλούς καὶ εἰς ὕψος εἴκοσι περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἔδαφος.

— Μπᾶ; θὰ ἰδοῦμε καὶ σχοινοβάτας; ἐυλογοῖσθ' ὅσο τὸ καλλίτερον!

Ἄλλ' ἡ ἐκπλήξις του, καθὼς καὶ ὅλων τῶν θιατῶν ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἐγνωσθῆ ποῖος ὁ ἦτο ὁ σχοινοβάτης τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν κήπον παρουσιάσθη ἔξαρνα αὐτὸς ὁ κόμης Ἄρτουᾶ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, μετὰ κόκκινον μαγιῶν καὶ μετὰ μακρὸν κοντάρι. Πλησίον του ἐστέκετο ὁ Πλασίδης, ὁ διάστροφος ἀκροβάτης, συνοδύων τὸν ὑψηλὸν του μαθητὴν.

Ὁ κόμης ἐχαίρεισθε τὴν ὁμήγουριν μετὰ τὴν μεγαλειότητα σοβαρότητα καὶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ διδασκαλίου του, ἀνέτη ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί. Ἐκεῖ, μετὰ κατα-

πληκτικὴν δεξιότητα, ἤρχισε νὰ ἐκτελεθῆ ὅλα τὰ συνήθη γυμνάσματα τῶν ἀκροβατῶν. Ἐπεριπάτησεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ σχοινοῦ ὡς τὴν ἄλλην ἔκαμε τουβλάς εἰς τὸν ἄερα, πίπτων πάλιν ἔρθιος ἢ καθιστός, εἰς τὸ σχοινί ἐξῆλθῃ ἔπ' αὐτοῦ ἀνάσκελα, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸ σφύρα καὶ τέλους ἐχόρευσε μενουστόν!

Βροντοῦντῃ χειροκροτήματα ἔχα ῥέτησαν αὐτὰς τὰς ἀσκήσεις καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, εὐτυχῆς καὶ συγκινημένος ὡς νὰ εἶχε κερδίσῃ μίαν μάχην, ἠὲ χαριστέ: στέλλων πρὸς τὴν ὁμήγουριν φιλήματα.

Ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι συνέχαιρον τὸν κόμητα, ὁ Μπόμπης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πορτοκαλλεῶνα καὶ, ἐπιστρέψας εἰς τὴν εἴσοδον, ἀνεμίγη μετὰ τοὺς ὑψηλέτας οἱ ὅποιοι ἐσχολοῖαζαν τὰ θεάματα ποῦ εἶδαν μακρόθεν καὶ αὐτοί. Παρὰ τὴν μίαν τῶν ἠλιθίων ἀντελαμβάνετο τὸ γελοῖον καὶ ἀπρεπὲς αὐτῶν τῶν ἐπιδείξεων καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Κομφί καὶ χαριτωμένοι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, ἀλλά... λιγάκι τρέλλοι.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοὶ μου,

Ποτὴν τουρκικὴν τότε, τὴν δούλην Μακεδονίαν,—πρὸ δέκα ἐτῶν,—εἶχεν ἔλθῃ ἐδῶ ἓνας ὁμογενὴς ἱατρός, μακρυνὸς συγγενῆς μου, λαμπρὸς ἐπιστήμων καὶ λαμπρὸς πατριώτης. Μετὰ τὸ κόκκινον φεσάκι του, μετὰ τὴν μαύρην ριδικόταν του, μετὰ τὴν κυκλὴν κονκάρδαν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, (ἡ Ἐλληνικὴ Κυβέρνησις τὸν εἶχε παρασημοφορήσῃ διὰ τὴν πατριωτικὴν του δρασίαν,) ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ἐεργάσθῃ καὶ αὐτὸς μίαν φορὰν ἓνα ἐλεύθερον Πάσχα. . . Ὅλα, φυσικά, τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Εἰς τὰς ἀκολουθίας, εἰς τὰς τελετάς, εἰς τὴν περιφορὰν καὶ τὸ προσκύνημα τῶν Ἐπιταφίων, παντοῦ, τὸν ἔβλεπα συγκεντημένον βλαβιά, ἔτοιμον νὰ κλαύσῃ. Τὴν μεγαλειότητα ὅμως συγκίνησιν τοῦ ἐπροξένησε, τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, τὸ μυριόφωνον ἐκαίνο, τὸ μυριόφωνον, τὸ μυριόκρατον, τὸ θριαμβευτικὸν καὶ ἐπινίκειον Χριστὸς Ἀνέστη, ποῦ τὸ ἐχαίρειζε τὸ ἐλεύθερον ἑλληνικὸν κληδέλον. Ἦτο βέβαια κἄτι νέον καὶ ἄγνωστον διὰ τὸν ὑπόδουλον ὁμογενῆ, τὸν συνηθισμένον νὰ ζῇ ὑπὸ τυραννικῶν μισαλλοδοξῶν, τὸ ἀθηναϊκὸν αὐτὸ Πάσχα, ποῦ ἐφαίνετο πραγματικῶς ὡς νὰ τὸ συνεύρισταζαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ.

— Χριστὸς ἀνέστη! τοῦ εὐχθήθηκα, θλίβων τὸ παγωμένον τοῦ χεῖρι, τὴν ὄραν ποῦ ἐπιστρέφωμεν ἀπὸ τὴν τελετήν, εἰς τὸν δρόμον τὸν γεμάτον φῶς καὶ ἀγαλλίασιν.

Ἐμείνεν ὀλίγας στιγμὰς ἀμίλητος, ἔπειτα ἐσήκωσε τὰ μᾶτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ στενάξων ἐκ βλαθῶν:

— Ἄχ, ποῦ εἶπε, γὰρ μᾶς δὲν ἀναστήθητε ἀκόμη!

Καὶ ἄφισε τὸ δάκρυ του, τὸ συγκρατημένον ὡς τότε, νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ὠχρὸν μαγουλὸν του.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ δάκρυ! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ τὴν ἐκφρασίαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἀνδρικοῦ προσώπου, κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινον φεσάκι τῆς δουλείας, τὴν στιγμήν ποῦ ἐξέφραζε τὸ μέγαλον του παράπονον: «Γιὰ μᾶς δὲν ἀναστήθητε ἀκόμη!» Μετὰ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουα τὸν στεναγμὸν καὶ νὰ ἔβλεπα τὸν πόνον ὄλου τοῦ ὑποδούλου, τοῦ τυραννουμένου Γένους, τὸ ὅποιο ἐπὶ τόσους αἰῶνας σκότους καὶ τρόμου, ψευτοεὐφραζε τὸ Πάσχα του. . . Τὴ διαφορά ἀπὸ ἓνα Πάσχα εἰς μίαν μακεδονικὴν πόλιν, ὑπὸ τὸν Γεῦσκον, ἕως ἓνα Πάσχα ἑλληνικὸν, ἀφροδον, πανελεύθερον, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐλευθέρας αὐτῆς γωνίας! Αὐτὴν τὴν διαφοράν ἔβλεπεν ὁ ὁμογενῆς κ' αἱμάτων ἐκ τῆς καρδίας του, κ' ἐδάκρυζε τὸ μᾶτι του. . .

Ἐἰ φέτος λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτον Πάσχα ποῦ τὸ εορτάζουσι κ' ἐκεί-πέρα ἀληθινά, τὸ πρῶτον Χριστὸς Ἀνέστη ποῦ τὸ χαίρειζοι—αἱ ὄνειρον!—ὁ κρῖτος τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κληδέλου. Εἰς τὴν μακεδονικὴν του πόλιν, τὴν ἀταγεμένην τώρα ὑπὸ τοῦ ἀπελευθερωτοῦ στρατοῦ, ὁ ὁμογενῆς πατριώτης εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἐθυρῆθῃ τὸ Πάσχα ποῦ ἔκαμε πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μὴν ἐυλογοῖσθῃ τὸ παράγον καὶ τὸ δάκρυ ποῦ τοῦ ἀνέβασεν ἀπὸ τὰ μύγια τῆς ψυχῆς του τὸ Χριστὸς Ἀνέστη καὶ νὰ μὴν ἐπιθύρῃ—νὰ μὴν ἐβροντοφώνησε, καλλίτερον,—τὴν ἀπόδοσιν γεμάτος χαρᾶν:

— ὦ, καὶ! τὴν ἀναστήθητε καὶ γὰρ μᾶς!

Ὅλοι οἱ ἐλευθερωθέντες ἀδελφοί μας, τὰ ἑκατομύρια τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἡπείρου, τῶν Νήσων, τὸ εἶπεν ἐπίσης: «Τὴν ἀναστήθητε καὶ γὰρ μᾶς!» Εἶνε τὸ πρῶτον Πάσχα, ἑλληνικὸν καὶ ἐλεύθερον, ποῦ χαίρονται εἰς τὴν ζωὴν των. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ αὐτοί. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ καὶ ἡμεῖς, ποῦ νοσερῶς εἰμῆθα τώρα μετὰ τὴν πῆλιν, καὶ φανταζόμεθα ὄλην τὴν ἁγίαν των χαρὰν, καὶ τὴν αἰθανόμεθα ὡς ἰδικὴν μας. . .

Σὰς ἀσπίδομαι ΦΑΙΔΩΝ

46. Λ Α Μ Α (ΑΜΑΛΙΑ...) Λ Δ Λ Μ (πνεύμα ΔΛού.) Μ Α Χ Η (ΒΗΧΑ ΜΕ.) Δ Μ Η Ν (ΝΗΜΑ...)

47. Ω Ο Α 48. Γηρόσοο δ' αεί πολλά διδασκόμενος. (Λαμβάνομεν εναλλάξ εν γράμμα από την αρχήν και εν από τό τέλος, μέγιστος εξαντλησεως.) — 49. ΤΑΡΣΟΣ, ΤΙΓΡΙΣ (Τηλέμαχος, ΔΙΕ, Ρήτιον, Σάββα, Όπωρικόν, ΣτέλοΣ.) — 50. Τα μάτια είναι ό καθέπτης της ψυχής. — 51. Τρίς νόμοις πείθου (Τ' εις νόμους εις π - θού).

52. Άρταξέρξης (Άρτα, Εέρξης.) — 53. Λαμία (λα, μι, α.) — 54. Άλς - άλας. — 55. Όθρος - θρός.

56. Σ Σ Σ Π Ο Σ Ο Ν Κ Κ Ρ Φ Υ Ω Ι Η Δ Ο Λ Δ Λ Ν Η Δ Ν Ω Ο Ο Ψ Σ Ν Σ

57. Λ Α 58-62. Διά του Τ: τάφος, Τίτος, τυρός (ή κίτος), τότε, άμύος. — 63. ΒΛΑΔΕ, ΒΟΛΟΣ, ΔΡΤΟΣ (ΒαυΑρία, ΆΟΡτή, ΔεΑΤιον, Εβλογία, ΝηΣοΣ.) — 64. Η Έλλάς προάρισται να ζήση και θά ζήση. — 65. Ό Άποκράτης έδηροθε μέγας Ιατρούς: (ο άπ' ο - κρατείς υπήρξε - μέγα σι - ατρο - ώς).

66. Οιδίπους (ήδη, πούς.) — 67. Φαιδίδα (φι, βή, δός.) — 68. Άρως - Άθος. — 69. Ό μύλος, ή Μήλος, τό μύλον.

70. ΚΗΠΟ 72. ΠΥΡΟΣ ΗΡΩΣ ΡΟΔΟΝ ΗΩΣ ΕΛΛΑΣ ΟΣ ΦΟΝΟΣ Σ ΣΑΜΟΣ

71. Έστι δίκης οφθαλμός, δε τά πάνθ' ύψα. (Η άνάγνωσις κατά στήλας, εν τών κάτω και εν τών άνω εναλλάξ.) — 73. ΚΥΠΡΟΣ - ΑΘΗΝΑ (Κίμων, Ύλινα, ΠΝεύμων, ΡΗτορικη, Όθων, ΣΑρδεις.) — 74. Σαυτόν αιδού. — 75. Η Έλλάς ενίκησεν! (ι, ελ, -ας εν οικ εις εν!)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Όμονοίας Όδός Δόρου 8α Ώραι επίσκεψων 10-12 και 3-5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Επιθυμώ αλληλογραφίαν με την Τσουζτραν. Μπουμπουλίνα. (ΠΓ, 157)

Δέν δέχομαι κάρτας ειμή από συνδρομητάς και συνδρομητριας της «Διαπλάσεως» και εξακολουθώ μόνον με αυτούς. — Δέλα Δημ. Παπαγρηγορίου, Ηράκλειον(Κρήτης)(ΠΓ, 158)

Αφελής Σαντούλα. Μόνον έγώ! κι' όλη ή παρέα. — Μικρά Άριστοκράτις.

Κρητικοπούλα, δέσποια: αλληλογραφίαν μέσον «Διαπλάσεως» με την Μεγάλην Καρδίαν; (ΠΓ, 160)

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ Τ' ΑΗΤΗΤΗΤΟΥ ΕΥΖΩΝΟΥ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ
(Πρώην Άτλαντικού και Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ
(Συλλογή Ποημάτων)

Άποστέλλεται ασφαλώς όπουδήποτε άμα τη λήψει του αντίτιμου φρ. 2

Γράψατε: **Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ**
71-77 Park Place
NEW YORK, U.S.A.

Τό Μικρό Χελιδονάκι ανταλλάσσει Μικρά Μυστικά με πάντας και πάσας. Δέχεται μακροχρονίως ανταλλαγάς τό πολύ δύο τετραδία τών μην.

Μικρό Χελιδονάκι (ΠΓ, 161)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΚΑΘ'ΥΣΤΕΡΗ-ΣΑΝ.—Τόν αγαπητόν Μέλλοντα Έφρευετήν, πρωτεύσαντα εις τόν διαγωνισμόν τών Λευκόν Δέξων, συγγράσων έχκαρδίοις ει φίλοι του Έλληνικόν Ίδεώδες και Στρατηλάτη τών Έλλήνων. (ΠΓ, 163)

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Ο συνδυασμός «Κυανού Κομματος» και «Άγώνος» άποτυχόν τό 1912 ένεκεν άποκλεισμού Ηπειρου, μη δυνθθέντων του τρίτου τών μελών να ψηφίσουν, κατέχεται πάλιν εις τό δημοψήφισμα με βεβαιωτάτην έπιτυχίαν. Ζητείται ή διεύθυνσις Νικητριας Έλλάδος και Πανελληνίου Ένώσεως.

Ό Ηγεμόνας: **Ευγενής Ίδανικόν.**

Ευχαριστώ άπαντας τούς ψηφισάντας με, παρακαλών αυτούς ίνα τύγω εν νέου της υποστηρίξεώς των. — **Εδγενής Ίδανικόν** (διοψήφιος Β' τριμηρίας). (ΠΓ, 165)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913

Κατά τά προκηρυθέντα, την 15 'Απριλίου τό άπόγευμα, έτέθησαν εις την Κληρωτίδα οι αριθμοί 1 έως 2297, οι αντιστοιχούντες προς τούς αριθμούς τών αποδείξεων πληρωμής, τάς όποιάς έλαβον οι πληρώσαντες μέχρι της στιγμής έκείνης συνδρομήν έτησίαν, έννεάμηνον, εξαμήνον ή τρίμηνον, έντός της όποιας συμπεριλαμβάνεται ή 15 'Απριλίου. Έκκληρώθησαν δε κατά σειράν οι εξής: 50 αριθμοί: 1257, έκέρδιον εν ώρολόριον της τσέπης. 523, 131, έκέρδιον έκατος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας δραχμών 40 και' έκλογήν του. 1981, 389, 2064, έκέρδιον έκατος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας δραχμών 25 και' έκλογήν του. 79, 1472, 817, 1116, έκέρδιον έκατος τόμουσ Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας δραχμών 15 και' έκλογήν του. 586, 1720, 286, 921, 700, έκέρδιον έκατος άνα μίαν έτησίαν συνδρομήν Διαπλάσεως του προσηκούσ έτους. 885, 1621, 446, 2131, 216, έκέρδιον έκατος άνα εν αντίτιπον του «Άγγέλου της Άγάπης». 2241, 313, 994, 748, 1386, 28, 1207, 1826, 51, 1156, έκέρδιον έκατος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Β' Περιόδου εκ τών τιμωμένων φρ. 3, 50. 904, 555, 350, 1912, 672, 787, 1570, 839, 493, 1432, 2093, 148, 965, 541, 414, 1015, 1329, 716, 233, 302, έκέρδιον έκατος άνα ένα τόμον Διαπλάσεως της Α' Περιόδου εκ τών τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τών δώρων προς μετ' τούς κατόχους του πρώτου και τών τεσσαράκοντα τελευταίων αριθμών θα γίνη μαζί με τό 22ον φύλλον της προσηγούς έκδομάδος, χωρίς να δικαιούται τις να ζητήση αντικατάστασιν του υπό της τύχης άπονεμηθέντος αυτώ δώρου δι' άλλου, ούτε ίσησ ούτε κατωτέρας άξίας. Προς δε τούς κατόχους τών αριθμών, οι όποιοι έκέρδιον τόμουσ και' έκλογήν των, απηυθύνανην σήμεραν επιστολήν, παρακαλούντες αυτούς να μάς όρίσουν ποιους τόμους επιθυμούν να λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θα γίνη την 15 'Ιουλίου και θα λάβουν μέρος εις αυτήν πάντες ανεξαιρέτως οι συνδρομηταί, όσοι έπληρώσαν ήδη, ή θα πληρώσουν μέχρι της ήμέρας της Κληρώσεως συνδρομήν έτησίαν, ή έννεάμηνον, ή εξαμήνον, ή τρίμηνον, έντός της όποιας να συμπεριλαμβάνεται ή 15η 'Ιουλίου 1913. Είνε δε τά Δώρα της Τρίτης Κληρώσεως ήτοι μετ' τα της άνωτέρω Δευτέρας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ
[Ίδε την λύσιν εις την σελ. 169].

ΑΘΗΝΩΝ: Ένδοξος Άκρόπολις, Άντιον τών Νυμφών, Μιχ. Άθ Ζώνης, Εύθυμος Βοσκοπούλα, Άτρώμητος Σαφροδέτα, Γ. Παπαδόγμωννης. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Έλλάς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Α. Μαγαλιόπουλος. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλή Ναυτοπούλα (18-19) Άν. Άν. Μπουρνέλος. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κρ. Χρ. Άναστασόπουλος. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ένας ζωής υπογραφήν. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεραρή, Γ. Σ. Κουτσευλέτης. ΚΟΝΗΠΟΛΕΩΣ: Άτρώμητο Ευθωνάκι. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριό Ναυτοπούλο. ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Γ. Κ. Παπαγεωργίου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σόλων Ν. Σπυροπούλος. ΥΡΑΣ: Νίκα Άν. Καρδούλη, Ν. Η. Βασιλείου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Εδ. Γ. Μπακαής, Πίτσι Η. Καλλιμάνη, Στ. Άλ. Ζόχος, Α. Ε. Όλυμπου, Έλένη Ε. Γκουτζή.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύρόντων όρθην την λύσιν τά όνόματα έκέθησαν εις την Κληρωτίδα και έκληρώθη τό εν Ηάτραις ΠΑΤΡΙΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ τό όποιον ενεργώρη διά τρεις μήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
Έσωτερικού: Έξαωτερικού:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ: 1879	Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. Α. 10. Έξωτερ. Α. 15
Έτησία . . . . . φρ. 8.— Έξάμηνος 4,50	Έτησία . . . . . φρ. 10.— Έξάμηνος 5,50	Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λστ. 25
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.	ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.	Όδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά τό Βαρθάμιον
Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός	Έν Αθήναις, 27 'Απριλίου 1913	Έτος 35ον.—Αριθ. 22

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

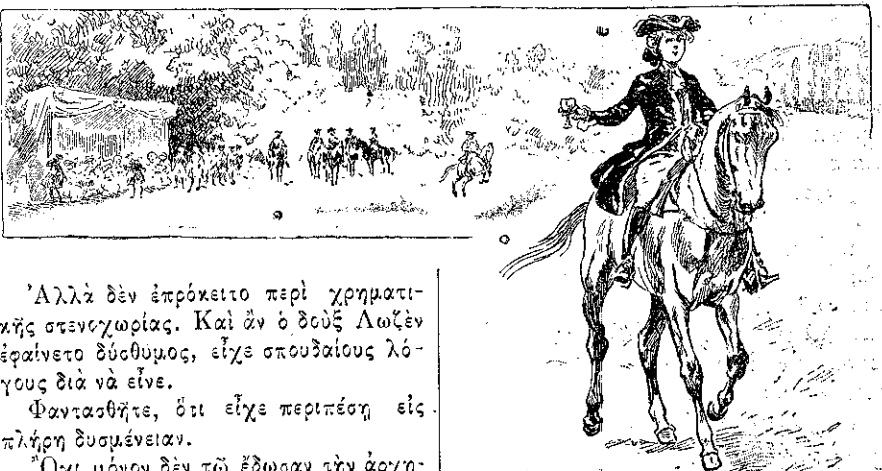
Η κρίσις του ένδεκαετούς παιδιού συνέπιπτεν άλλως τε με' έκείνην την όποιαν διετύπωνεν επί τό πομπωδέστερον ό πολύς Μιραμπώ, λέγων:

«Τί στοχάζονται λοιπόν αυτοί οι άνθρωποι; Δέν βλέπουν τάς φοβεράς άδύσους, οι όποια ανοίγονται υπό τά βήματα των;»

«Όχι, τίποτε δέν έβλεπαν, τίποτε δέν έμάντευαν οι κομποί κ' έλαφροί έκείνοι εύπαρίδα!»

Έν τούτοις έπλησίαζεν ή στιγμή κατά την όποιαν θα έπληρώωναν πολύ άκριβά την άμεριμνησίαν και την έλαφρότητα των...

Η Γαλλική Έπανάστασις, ή μεγάλη έκδικήτρια, ήτο έγγύς.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Β'

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΑΖΕΝ
Υπό δυσμένειαν.

Μετά πολυήμερον άπουσίαν, κατά τούσύνθησεναπρωί, ό κ. Λωζέν παρουσιάσθη πάλιν εις τό μέγαρόν του.

Έφαινετο συλλογισμένος και δυσθυμος.

«Νά τα μας! ειπε καθ' έαυτόν ό Μπόμπης. Θα του χροσιάζονται πάλι του κ. δουκός καρμιά τριακοσαριά χιλιάδες... Εύθυχώς έγώ έδω είμαι και οι Πέρτενερ έπίση;»

«Η κυρία Μαντεγγιόν είχε κτεισθί ά λά ζαουινιέρ...» (Σελ. 166, στ. γ.)

Άλλά δέν έπρόκειτο περί χρηματικής στενωγορίας. Καί αν ό δουξ Λωζέν έφαινετο δυσθυμος, είχε σπουδαίους λόγους διά να είνε.

Φαντασθήτε, οι είχε περιπέση εις πλήρη δυσμένειαν.

Όχι μόνον δέν τώ έδωσαν την άρχηγίαν τών γάλλων φρουρών, τό όποιον ήλπιζε μετά τόν θάνατον του στρατάρχου Μπιρών, αλλά και κατά την τελευταίαν κατακλίσιον του Βασιλέως, ή Αυτού Μεγαλειότης τώ έστρεψε τά νώτα χωρίς να τώ άπειυθνή τόν λόγον.

Τέλος, την έπισύσαν, διατάχθη να φύγη έντός τριών ήμερών και να ύπάγη εις την Κοροικήν νάναλαθη την διοικήσιν ένός συντάγματος.

Δηλαδή σχεδόν έξορία!

Ποίος ό λόγος αύτης της άσιγηρότητος έναντίον του έως χθές εύνοουμένου αύλικού; Ίδού, με όλίγας λέξεις:

Ό δουξ Λωζέν είχε στενωτάτον φίλον τόν δουκα Φίλιππον της Όρλεάνης, έκείνον τόν όποιον ή Έπανάστασις θά έβάπτιζε μετ' όλίγον Φίλιππον-Ίσότητα (Φίλιπ-Έγκαλιτέ).

«Με την χείρα τεταμένη, κρατεί ύψηλά τό γεμάτον ποιήρι...» (Σελ. 167, στ. α.)

Άπό τούδε ό ήγεμονίδης αύτός προητοιμάζετο διά τόν ρόλον πού θα έπαιζε κατά την τρομεράν περίοδον της Έπαναστάσεως, εύνοών τάς προσπάθειάς έκείνων, οι όποιοι ήθελαν να κλονίσουν την βασιλικήν έξουσίαν, ό δε δειλός Λουδοβίκος ΙΣΤ', ή τολμών να προσβάλη άπ' εύθείας τόν ιοχυρόν εξαδελφόν του, κατεδίωκε τούς φίλους του.

Ό Λωζέν ήτο από τά πρώτα όθματα της βασιλικής έκδικήσεως.

Άλλ' ό δουξ δέν ήτο από τούς άνωθρούς που' ύπακούουν τόσον εύκολα εις μίαν διαταγήν έξορίας.

Κλεισμένος εις τό δωμάτιόν του, άντι να κάμη τάς προσπάθειάς του ταξειδίου, προσέπαθει να εύρη μέσον διά να επιτύχη τουλάχιστον μίαν άνάβολήν.

Έν μόνον πρόσωπον ήμπερούσε να τόν σώση. Καί τό πρόσωπον αύτό ήτο ή βασίλισσα, της όποιας ύπήρξε μέχρι τουδε εις έν τών μάλλον άφρατωμένων θεραπόντων. Την προτεραίαν είχε γράψη εις την Μαριάν Άντιουάτταν, παραναλών να μεσιτεύση ύπερ αυτώ, αλλά δέν είχε λάθη ακόμη άπάντησιν.

Η σιωπή της Βασιλίσσης, εις την φιλιαν της όποιας έβασίζετο, ήτο συμ-